Eulogikon

Ancient Greek Texts — Free & Open source

eul_wid: cbm-ah

Εὐριπίδης · Euripides

Heracleidae

Ἡρακλεῖδαι

Period: *Κλασική* Classical
Dialect: *Δράμα Ἀττικόν* Attic Drama
Domain: *Δρᾶμα* Drama
Format: *Ἔμμετρος* Verse

ΙΟΛΑΟΣ
Πάλαι ποτ’ ἐστὶ τοῦτ’ ἐμοὶ δεδογμένον·
ὁ μὲν δίκαιος τοῖς πέλας πέφυκ’ ἀνήρ,
ὁ δ’ ἐς τὸ κέρδος λῆμ’ ἔχων ἀνειμένον
πόλει τ’ ἄχρηστος καὶ συναλλάσσειν βαρύς,
αὑτῶι δ’ ἄριστος· οἶδα δ’ οὐ λόγωι μαθών.
ἐγὼ γὰρ αἰδοῖ καὶ τὸ συγγενὲς σέβων,
ἐξὸν κατ’ Ἄργος ἡσύχως ναίειν, πόνων
πλείστων μετέσχον εἷς ἀνὴρ Ἡρακλέει,
ὅτ’ ἦν μεθ’ ἡμῶν· νῦν δ’, ἐπεὶ κατ’ οὐρανὸν
ναίει, τὰ κείνου τέκν’ ἔχων ὑπὸ πτεροῖς
σώιζω τάδ’ αὐτὸς δεόμενος σωτηρίας.
ἐπεὶ γὰρ αὐτῶν γῆς ἀπηλλάχθη πατήρ,
πρῶτον μὲν ἡμᾶς ἤθελ’ Εὐρυσθεὺς κτανεῖν·
ἀλλ’ ἐξέδραμεν, καὶ πόλις μὲν οἴχεται,
ψυχὴ δ’ ἐσώθη. φεύγομεν δ’ ἀλώμενοι
ἄλλην ἀπ’ ἄλλης ἐξοριζόντων πόλιν.
πρὸς τοῖς γὰρ ἄλλοις καὶ τόδ’ Εὐρυσθεὺς κακοῖς
ὕβρισμ’ ἐς ἡμᾶς ἠξίωσεν ὑβρίσαι·
πέμπων ὅπου γῆς πυνθάνοιθ’ ἱδρυμένους
κήρυκας ἐξαιτεῖ τε κἀξείργει χθονός,
πόλιν προτείνων Ἄργος οὐ σμικρὸν φίλην
ἐχθράν τε θέσθαι, χαὐτὸν εὐτυχοῦνθ’ ἅμα. οἱ δ’ ἀσθενῆ μὲν τἀπ’ ἐμοῦ δεδορκότες,
σμικροὺς δὲ τούσδε καὶ πατρὸς τητωμένους,
τοὺς κρείσσονας σέβοντες ἐξείργουσι γῆς.

ἐγὼ δὲ σὺν φεύγουσι συμφεύγω τέκνοις
καὶ σὺν κακῶς πράσσουσι συμπράσσω κακῶς,
ὀκνῶν προδοῦναι, μή τις ὧδ’ εἴπηι βροτῶν·
Ἴδεσθ’, ἐπειδὴ παισὶν οὐκ ἔστιν πατήρ,
Ἰόλαος οὐκ ἤμυνε συγγενὴς γεγώς.
πάσης δὲ χώρας Ἑλλάδος τητώμενοι
Μαραθῶνα καὶ σύγκληρον ἐλθόντες χθόνα
ἱκέται καθεζόμεσθα βώμιοι θεῶν
προσωφελῆσαι· πεδία γὰρ τῆσδε χθονὸς
δισσοὺς κατοικεῖν Θησέως παῖδας λόγος
κλήρωι λαχόντας ἐκ γένους Πανδίονος,
τοῖσδ’ ἐγγὺς ὄντας· ὧν ἕκατι τέρμονας
κλεινῶν Ἀθηνῶν τήνδ’ ἀφικόμεσθ’ ὁδόν.
δυοῖν γερόντοιν δὲ στρατηγεῖται φυγή·
ἐγὼ μὲν ἀμφὶ τοῖσδε καλχαίνων τέκνοις,
ἡ δ’ αὖ τὸ θῆλυ παιδὸς Ἀλκμήνη γένος
ἔσωθε ναοῦ τοῦδ’ ὑπηγκαλισμένη
σώιζει· νέας γὰρ παρθένους αἰδούμεθα
ὄχλωι πελάζειν κἀπιβωμιοστατεῖν.
Ὕλλος δ’ ἀδελφοί θ’ οἷσι πρεσβεύει γένος
ζητοῦσ’ ὅπου γῆς πύργον οἰκιούμεθα,
ἢν τῆσδ’ ἀπωθώμεσθα πρὸς βίαν χθονός.
ὦ τέκνα τέκνα, δεῦρο, λαμβάνεσθ’ ἐμῶν
πέπλων· ὁρῶ κήρυκα τόνδ’ Εὐρυσθέως στείχοντ’ ἐφ’ ἡμᾶς, οὗ διωκόμεσθ’ ὕπο
πάσης ἀλῆται γῆς ἀπεστερημένοι.
ὦ μῖσος, εἴθ’ ὄλοιο χὠ πέμψας 〈σ’〉 ἀνήρ,
ὡς πολλὰ δὴ καὶ τῶνδε γενναίωι πατρὶ ἐκ τοῦδε ταὐτοῦ στόματος ἤγγειλας κακά.
ΚΗΡΥΞ
ἦ που καθῆσθαι τήνδ’ ἕδραν καλὴν δοκεῖς
πόλιν τ’ ἀφῖχθαι σύμμαχον, κακῶς φρονῶν·
οὐ γάρ τις ἔστιν ὃς πάροιθ’ αἱρήσεται
τὴν σὴν ἀχρεῖον δύναμιν ἀντ’ Εὐρυσθέως.
χώρει· τί μοχθεῖς ταῦτ’; ἀνίστασθαί σε χρὴ
ἐς Ἄργος, οὗ σε λεύσιμος μένει δίκη.
Ιο. οὐ δῆτ’, ἐπεί μοι βωμὸς ἀρκέσει θεοῦ,
ἐλευθέρα τε γαῖ’ ἐν ἧι βεβήκαμεν.
Κη. βούληι πόνον μοι τῆιδε προσθεῖναι χερί;
Ιο. οὔτοι βίαι γέ μ’ οὐδὲ τούσδ’ ἄξεις λαβών.

Eulogikon public reading copy · View original HTML at eulogikon.org

Κη. γνώσηι σύ· μάντις δ’ ἦσθ’ ἄρ’ οὐ καλὸς τάδε.
65.2 Ιο. οὐκ ἂν γένοιτο τοῦτ’ ἐμοῦ ζῶντός ποτε.
65.3 Κη. ἄπερρ’· ἐγὼ δὲ τούσδε, κἂν σὺ μὴ θέλῃς,
65.4 ἄξω νομίζων οὗπέρ εἰς’ Εὐρυσθέως.
65.5 Ιο. ὦ τὰς Ἀθήνας δαρὸν οἰκοῦντες χρόνον,
70.1 ἀμύνεθ’· ἱκέται δ’ ὄντες ἀγοραίου Διὸς
70.2 βιαζόμεσθα καὶ στέφη μιαίνεται,
70.3 πόλει τ’ ὄνειδος καὶ θεῶν ἀτιμίαν.
70.4 ΧΟΡΟΣ
73.1 ἔα ἔα· τίς ἡ βοὴ βωμοῦ πέλας
73.2 ἕστηκε; ποίαν συμφορὰν δείξει τάχα;
75.1 ἴδετε τὸν γέροντ’ ἀμαλὸν ἐπὶ πέδωι
75.2 χύμενον· ὦ τάλας
post 76 〈〉
77.1 πρὸς τοῦ ποτ’ ἐν γῆι πτῶμα δύστηνον πίτνεις;
77.2 Ιο. ὅδ’ ὦ ξένοι με σοὺς ἀτιμάζων θεοὺς
77.3 ἕλκει βιαίως Ζηνὸς ἐκ προβωμίων.
80.1 Χο. σὺ δ’ ἐκ τίνος γῆς, ὦ γέρον, τετράπτολιν
80.2 ξύνοικον ἦλθες λαόν; ἢ
80.3 πέραθεν ἁλίωι πλάται
80.4 κατέχετ’ ἐκλιπόντες Εὐβοῖδ’ ἀκτάν;
80.5 Ιο. οὐ νησιώτην, ὦ ξένοι, τρίβω βίον,
85.1 ἀλλ’ ἐκ Μυκηνῶν σὴν ἀφίγμεθα χθόνα.
85.2 Χο. ὄνομα τί σε, γέρον, Μυκηναῖος ὠ-
85.3 νόμαζεν λεώς;
85.4 Ιο. τὸν Ἡράκλειον ἴστε που παραστάτην
85.5 Ἰόλαον· οὐ γὰρ σῶμ’ ἀκήρυκτον τόδε.
90.1 Χο. οἶδ’ εἰσακούσας καὶ πρίν· ἀλλὰ τοῦ ποτε
90.2 ἐν χειρὶ σᾶι κομίζεις κόρους
90.3 νεοτρεφεῖς; φράσον.
90.4 Ιο. Ἡρακλέους οἵδ’ εἰσὶ παῖδες, ὦ ξένοι,
90.5 ἱκέται σέθεν τε καὶ πόλεως ἀφιγμένοι.
95.1 Χο. τί χρέος; ἦ λόγων πόλεος, ἔνεπέ μοι,
95.2 μελόμενοι τυχεῖν;
95.3 Ιο. μήτ’ ἐκδοθῆναι μήτε πρὸς βίαν θεῶν
95.4 τῶν σῶν ἀποσπασθέντες εἰς Ἄργος μολεῖν.
95.5 Κη. ἀλλ’ οὔτι τοῖς σοῖς δεσπόταις τάδ’ ἀρκέσει, οἳ σοῦ κρατοῦντες ἐνθάδ’ εὑρίσκουσί σε.
95.6 Χο. εἰκὸς θεῶν ἱκτῆρας αἰδεῖσθαι, ξένε,
95.7

Eulogikon public reading copy · View original HTML at eulogikon.org

καὶ μὴ βιαίωι χειρὶ δαι-
μόνων ἀπολιπεῖν σφ’ ἕδη· πότνια γὰρ Δίκα τάδ’ οὐ πείσεται.
Κη. ἔκπεμπέ νυν γῆς τούσδε τοὺς Εὐρυσθέως,
κοὐδὲν βιαίωι τῆιδε χρήσομαι χερί.
Χο. ἄθεον ἱκεσίαν μεθεῖναι πόλει
ξένων προστροπάν.
Κη. καλὸν δέ γ’ ἔξω πραγμάτων ἔχειν πόδα,
εὐβουλίας τυχόντα τῆς ἀμείνονος.
⟨Χο.⟩
⟨⟩
⟨⟩
⟨Κη.⟩
⟨⟩
Χο. οὔκουν τυράννωι τῆσδε γῆς φράσαντά σε
χρῆν ταῦτα τολμᾶν, ἀλλὰ μὴ βίαι ξένους
θεῶν ἀφέλκειν, γῆν σέβοντ’ ἐλευθέραν;
Κη. τίς δ’ ἐστὶ χώρας τῆσδε καὶ πόλεως ἄναξ;
Χο. ἐσθλοῦ πατρὸς παῖς Δημοφῶν ὁ Θησέως.
Κη. πρὸς τοῦτον ἁγὼν ἆρα τοῦδε τοῦ λόγου
μάλιστ’ ἂν εἴη· τἄλλα δ’ εἴρηται μάτην.
Χο. καὶ μὴν ὅδ’ αὐτὸς ἔρχεται σπουδὴν ἔχων
Ἀκάμας τ’ ἀδελφός, τῶνδ’ ἐπήκοοι λόγων.
ΔΗΜΟΦΩΝ
ἐπείπερ ἔφθης πρέσβυς ὢν νεωτέρους
βοηδρομήσας τήνδ’ ἐπ’ ἐσχάραν Διός,
λέξον, τίς ὄχλον τόνδ’ ἀθροίζεται τύχη;
Χο. ἱκέται κάθηνται παῖδες οἵδ’ Ἡρακλέους
βωμὸν καταστέψαντες, ὡς ὁρᾶις, ἄναξ,
πατρός τε πιστὸς Ἰόλεως παραστάτης. Δη. τί δῆτ’ ἰυγμῶν ἥδ’ ἐδεῖτο συμφορά;
Χο. βίαι νιν οὗτος τῆσδ’ ἀπ’ ἐσχάρας ἄγειν
ζητῶν βοὴν ἔστησε κἄσφηλεν γόνυ
γέροντος, ὥστε μ’ ἐκβαλεῖν οἴκτωι δάκρυ.
Δη. καὶ μὴν στολήν γ’ Ἕλληνα καὶ ῥυθμὸν πέπλων
ἔχει, τὰ δ’ ἔργα βαρβάρου χερὸς τάδε.
σὸν δὴ τὸ φράζειν ἐστί, μὴ μέλλειν ⟨δ’⟩ , ἐμοὶ
ποίας ἀφῖξαι δεῦρο γῆς ὅρους λιπών.
Κη. Ἀργεῖός εἰμι· τοῦτο γὰρ θέλεις μαθεῖν·
ἐφ’ οἷσι δ’ ἥκω καὶ παρ’ οὗ λέγειν θέλω.

Eulogikon public reading copy · View original HTML at eulogikon.org

πέμπει Μυκηνῶν δεῦρό μ’ Εὐρυσθεὺς ἄναξ
ἄξοντα τούσδε· πολλὰ δ’ ἦλθον, ὦ ξένε,
δίκαι’ ἁμαρτῆι δρᾶν τε καὶ λέγειν ἔχων.
Ἀργεῖος ὢν γὰρ αὐτὸς Ἀργείους ἄγω
ἐκ τῆς ἐμαυτοῦ τούσδε δραπέτας ἔχων,
νόμοισι τοῖς ἐκεῖθεν ἐψηφισμένους
θανεῖν· δίκαιοι δ’ ἐσμὲν οἰκοῦντες πόλιν
αὐτοὶ καθ’ αὑτῶν κυρίους κραίνειν δίκας.
πολλῶν δὲ κἄλλων ἑστίας ἀφιγμένοι
ἐν τοῖσιν αὐτοῖς τοισίδ’ ἕσταμεν λόγοις,
κοὐδεὶς ἐτόλμης’ ἴδια προσθέσθαι κακά.
ἀλλ’ ἤ τιν’ ἐς σὲ μωρίαν ἐσκεμμένοι
δεῦρ’ ἦλθον ἢ κίνδυνον ἐξ ἀμηχάνων
ῥίπτοντες, εἴτ’ οὖν εἴτε μὴ γενήσεται
〈〉 οὐ γὰρ φρενήρη γ’ ὄντα ς’ ἐλπίζουσί που μόνον τοσαύτης ἣν ἐπῆλθον Ἑλλάδος
τὰς τῶνδ’ ἀβούλως συμφορὰς κατοικτιεῖν.
φέρ’ ἀντίθες γάρ· τούσδε τ’ ἐς γαῖαν παρεὶς
ἡμᾶς τ’ ἐάσας ἐξάγειν, τί κερδανεῖς;
τὰ μὲν παρ’ ἡμῶν τοιάδ’ ἔστι σοι λαβεῖν·
Ἄργους τοσήνδε χεῖρα τήν τ’ Εὐρυσθέως
ἰσχὺν ἅπασαν τῆιδε προσθέσθαι πόλει.
ἢν δ’ ἐς λόγους τε καὶ τὰ τῶνδ’ οἰκτίσματα
βλέψας πεπανθῆις, ἐς πάλην καθίσταται
δορὸς τὸ πρᾶγμα· μὴ γὰρ ὡς μεθήσομεν
δόξηις ἀγῶνος τούσδ’ ἄτερ χαλυβδικοῦ.
τί δῆτα φήσεις, ποῖα πεδί’ ἀφαιρεθείς,
τί ῥυσιασθείς, πόλεμον Ἀργείοις ἔχειν;
ποίοις δ’ ἀμύνων συμμάχοις, τίνος δ’ ὕπερ
θάψεις νεκροὺς πεσόντας; ἦ κακὸν λόγον
κτήσηι πρὸς ἀστῶν, εἰ γέροντος οὕνεκα
τύμβου, τὸ μηδὲν ὄντος, ὡς εἰπεῖν ἔπος,
παίδων 〈τε〉 τῶνδ’ ἐς ἄντλον ἐμβήσηι πόδα.
ἐρεῖς τὸ λῶιστον ἐλπίδ’ εὑρήσειν μόνον·
καὶ τοῦτο πολλῶι τοῦ παρόντος ἐνδεές.
κακῶς γὰρ Ἀργείοισιν οἵδ’ ὡπλισμένοις
μάχοιντ’ ἂν ἡβήσαντες, εἴ 〈τι〉 τοῦτό σε
ψυχὴν ἐπαίρει· χοὐν μέσωι πολὺς χρόνος
ἐν ὧι διεργασθεῖτ’ ἄν. ἀλλ’ ἐμοὶ πιθοῦ·

Eulogikon public reading copy · View original HTML at eulogikon.org

δοὺς μηδὲν ἀλλὰ τἄμ’ ἐῶν ἄγειν ἐμὲ
κτῆσαι Μυκήνας, μηδ’ ὅπερ φιλεῖτε δρᾶν
πάθηις σὺ τοῦτο, τοὺς ἀμείνονας παρὸν φίλους ἑλέσθαι τοὺς κακίονας λαβεῖν.
Χο. τίς ἂν δίκην κρίνειεν ἢ γνοίη λόγον,
πρὶν ἂν παρ’ ἀμφοῖν μῦθον ἐκμάθηι σαφῶς;
Ιο. ἄναξ, ὑπάρχει γὰρ τόδ’ ἐν τῆι σῆι χθονί,
εἰπεῖν ἀκοῦσαί τ’ ἐν μέρει πάρεστί μοι,
κοὐδείς μ’ ἀπώσει πρόσθεν ὥσπερ ἄλλοθεν.
ἡμῖν δὲ καὶ τῶιδ’ οὐδέν ἐστιν ἐν μέσωι·
ἐπεὶ γὰρ Ἄργους οὐ μέτεσθ’ ἡμῖν ἔτι,
ψήφωι δοκῆσαν, ἀλλὰ φεύγομεν πάτραν,
πῶς ἂν δικαίως ὡς Μυκηναίους ἄγοι
ὅδ’ ὄντας ἡμᾶς, οὓς ἀπήλασαν χθονός;
ξένοι γάρ ἐσμεν. ἢ τὸν Ἑλλήνων ὅρον
φεύγειν δικαιοῦθ’ ὅστις ἂν τἄργος φύγηι;
οὔκουν Ἀθήνας γ’· οὐ γὰρ Ἀργείων φόβωι
τοὺς Ἡρακλείους παῖδας ἐξελῶσι γῆς.
οὐ γάρ τι Τραχίς ἐστιν οὐδ’ Ἀχαιικὸν
πόλισμ’ ὅθεν σὺ τούσδε, τῆι δίκηι μὲν οὔ,
τὸ δ’ Ἄργος ὀγκῶν, οἷάπερ καὶ νῦν λέγεις,
ἤλαυνες ἱκέτας βωμίους καθημένους.
εἰ γὰρ τόδ’ ἔσται καὶ λόγους κρινοῦσι σούς,
οὐκ οἶδ’ Ἀθήνας τάσδ’ ἐλευθέρας ἔτι.
ἀλλ’ οἶδ’ ἐγὼ τὸ τῶνδε λῆμα καὶ φύσιν· θνήισκειν θελήσους’· ἡ γὰρ αἰσχύνη 〈πάρος〉
τοῦ ζῆν παρ’ ἐσθλοῖς ἀνδράσιν νομίζεται.
πόλει μὲν ἀρκεῖ· καὶ γὰρ οὖν ἐπίφθονον
λίαν ἐπαινεῖν ἐστι, πολλάκις δὲ δὴ
καὐτὸς βαρυνθεὶς οἶδ’ ἄγαν αἰνούμενος.
σοὶ δ’ ὡς ἀνάγκη τούσδε βούλομαι φράσαι σώιζειν, ἐπείπερ τῆσδε προστατεῖς χθονός.
Πιτθεὺς μέν ἐστι Πέλοπος, ἐκ δὲ Πιτθέως
Αἴθρα, πατὴρ δ’ ἐκ τῆσδε γεννᾶται σέθεν
Θησεύς. πάλιν δὲ τῶνδ’ ἄνειμί σοι γένος·
Ἡρακλέης ἦν Ζηνὸς Ἀλκμήνης τε παῖς,
κείνη δὲ Πέλοπος θυγατρός· αὐτανεψίων
πατὴρ ἂν εἴη σός τε χὠ τούτων γεγώς.
γένους μὲν ἥκεις ὧδε τοῖσδε, Δημοφῶν·
ἃ δ’ ἐκτὸς ἤδη τοῦ προσήκοντός σε δεῖ
τεῖσαι λέγω σοι παισί. φημὶ γάρ ποτε

Eulogikon public reading copy · View original HTML at eulogikon.org

σύμπλους γενέσθαι τῶνδ’ ὑπασπίζων πατρὶ
ζωστῆρα Θησεῖ τὸν πολυκτόνον μέτα
⟨⟩
⟨⟩
Ἅιδου τ’ ἐρεμνῶν ἐξανήγαγεν μυχῶν
πατέρα σόν· Ἑλλὰς πᾶσα τοῦτο μαρτυρεῖ.
ὧν ἀντιδοῦναί ς’ οἴδ’ ἀπαιτοῦσιν χάριν,
μήτ’ ἐκδοθῆναι μήτε πρὸς βίαν θεῶν
τῶν σῶν ἀποσπασθέντες ἐκπεσεῖν χθονός.
σοὶ γὰρ τόδ’ αἰσχρὸν χωρὶς ἐν πόλει τ’ ἴσον,
ἱκέτας ἀλήτας συγγενεῖς—οἴμοι κακῶν·
βλέψον πρὸς αὐτούς, βλέψον—ἕλκεσθαι βίαι.
ἀλλ’ ἄντομαί σε καὶ καταστέφων χεροῖν
καὶ πρὸς γενείου, μηδαμῶς ἀτιμάσῃς
τοὺς Ἡρακλείους παῖδας ἐς χέρας λαβεῖν·
γενοῦ δὲ τοῖσδε συγγενής, γενοῦ φίλος
πατὴρ ἀδελφὸς δεσπότης· ἅπαντα γὰρ
τἄλλ’ ἐστὶ κρείσσω πλὴν ὑπ’ Ἀργείοις πεσεῖν.
Χο. ᾤκτιρ’ ἀκούσας τούσδε συμφορᾶς, ἄναξ. τὴν δ’ εὐγένειαν τῆς τύχης νικωμένην
νῦν δὴ μάλιστ’ ἐσεῖδον· οἵδε γὰρ πατρὸς
ἐσθλοῦ γεγῶτες δυστυχοῦς’ ἀναξίως.
Δη. τρισσαί μ’ ἀναγκάζουσι συννοίας ὁδοί,
Ἰόλαε, τοὺς σοὺς μὴ παρώσασθαι λόγους·
τὸ μὲν μέγιστον Ζεὺς ἐφ’ οὗ σὺ βώμιος
θακεῖς νεοσσῶν τήνδ’ ἔχων πανήγυριν,
τὸ συγγενές τε καὶ τὸ προυφείλειν καλῶς
πράσσειν παρ’ ἡμῶν τούσδε πατρώιαν χάριν,
τό τ’ αἰσχρόν, οὗπερ δεῖ μάλιστα φροντίσαι·
εἰ γὰρ παρήσω τόνδε συλᾶσθαι βίαι
ξένου πρὸς ἀνδρὸς βωμόν, οὐκ ἐλευθέραν
οἰκεῖν δοκήσω γαῖαν, Ἀργείων δ’ ὄκνωι
ἱκέτας προδοῦναι· καὶ τάδ’ ἀγχόνης πέλας.
ἀλλ’ ὤφελες μὲν εὐτυχέστερος μολεῖν,
ὅμως δὲ καὶ νῦν μὴ τρέσῃς ὅπως σέ τις
σὺν παισὶ βωμοῦ τοῦδ’ ἀποσπάσει βίαι. σὺ δ’ Ἄργος ἐλθὼν ταῦτά τ’ Εὐρυσθεῖ φράσον
πρὸς τοῖσδέ τ’, εἴ τι τοισίδ’ ἐγκαλεῖ ξένοις,
δίκης κυρήσειν· τούσδε δ’ οὐκ ἄξεις ποτέ.
Κη. οὐκ ἢν δίκαιον ᾖι τι καὶ νικῶ λόγωι;

Eulogikon public reading copy · View original HTML at eulogikon.org

Δη. καὶ πῶς δίκαιον τὸν ἱκέτην ἄγειν βίαι;
Κη. οὔκουν ἐμοὶ τόδ’ αἰσχρὸν ἀλλ’ οὐ σοὶ βλάβος;
Δη. ἐμοί γ’, ἐάν σοι τούσδ’ ἐφέλκεσθαι μεθῶ.
Κη. σὺ δ’ ἐξόριζε κᾆιτ’ ἐκεῖθεν ἄξομεν.
Δη. σκαιὸς πέφυκας τοῦ θεοῦ πλείω φρονῶν.
Κη. δεῦρ’, ὡς ἔοικε, τοῖς κακοῖσι φευκτέον.
Δη. ἅπασι κοινὸν ῥῦμα δαιμόνων ἕδρα. Κη. ταῦτ’ οὐ δοκήσει τοῖς Μυκηναίοις ἴσως.
Δη. οὔκουν ἐγὼ τῶν ἐνθάδ’ εἰμὶ κύριος;
Κη. βλάπτων 〈γ’〉 ἐκείνους μηδέν, ἢν σὺ σωφρονῇς.
Δη. βλάπτεσθ’, ἐμοῦ γε μὴ μιαίνοντος θεούς.
Κη. οὐ βούλομαί σε πόλεμον Ἀργείοις ἔχειν.
Δη. κἀγὼ τοιοῦτος· τῶνδε δ’ οὐ μεθήσομαι.
Κη. ἄξω γε μέντοι τοὺς ἐμοὺς ἐγὼ λαβών.
Δη. οὐκ ἆρ’ ἐς Ἄργος ῥαιδίως ἄπει πάλιν.
Κη. πειρώμενος δὴ τοῦτό γ’ αὐτίκ’ εἴσομαι.
Δη. κλαίων ἄρ’ ἅψηι τῶνδε κοὐκ ἐς ἀμβολάς.
Κη. μὴ πρὸς θεῶν κήρυκα τολμήσηις θενεῖν.
Δη. εἰ μή γ’ ὁ κῆρυξ σωφρονεῖν μαθήσεται.
Χο. ἄπελθε· καὶ σὺ τοῦδε μὴ θίγηις, ἄναξ.
Κη. στείχω· μιᾶς γὰρ χειρὸς ἀσθενὴς μάχη.
ἥξω δὲ πολλὴν Ἄρεος Ἀργείου λαβὼν
πάγχαλκον αἰχμὴν δεῦρο. μυρίοι δέ με
μένουσιν ἀσπιστῆρες Εὐρυσθεύς τ’ ἄναξ
αὐτὸς στρατηγῶν· Ἀλκάθου δ’ ἐπ’ ἐσχάτοις
καραδοκῶν τἀνθένδε τέρμασιν μένει.
λαμπρὸς δ’ ἀκούσας σὴν ὕβριν φανήσεται
σοὶ καὶ πολίταις γῆι τε τῆιδε καὶ φυτοῖς·
μάτην γὰρ ἥβην ὧδέ γ’ ἂν κεκτήιμεθα
πολλὴν ἐν Ἄργει, μή σε τιμωρούμενοι.
Δη. φθείρου· τὸ σὸν γὰρ Ἄργος οὐ δέδοικ’ ἐγώ.
ἐνθένδε δ’ οὐκ ἔμελλες αἰσχύνας ἐμὲ
ἄξειν βίαι τούσδ’· οὐ γὰρ Ἀργείων πόλιν
ὑπήκοον τήνδ’ ἀλλ’ ἐλευθέραν ἔχω.
Χο. ὥρα προνοεῖν, πρὶν ὅροις πελάσαι
στρατὸν Ἀργείων·
μάλα δ’ ὀξὺς Ἄρης ὁ Μυκηναίων, ἐπὶ τοῖσι δὲ δὴ μᾶλλον ἔτ’ ἢ πρίν.
πᾶσι γὰρ οὗτος κήρυξι νόμος,
δὶς τόσα πυργοῦν τῶν γιγνομένων.

Eulogikon public reading copy · View original HTML at eulogikon.org

πόσα νιν λέξειν βασιλεῦσι δοκεῖς,
ὡς δείν’ ἔπαθεν καὶ παρὰ μικρὸν
ψυχὴν ἦλθεν διακναῖσαι;
Ιο. οὐκ ἔστι τοῦδε παισὶ κάλλιον γέρας
ἢ πατρὸς ἐσθλοῦ κἀγαθοῦ πεφυκέναι
[γαμεῖν τ’ ἀπ’ ἐσθλῶν· ὃς δὲ νικηθεὶς πόθωι κακοῖς ἐκοινώνησεν οὐκ ἐπαινέσω,
τέκνοις ὄνειδος οὕνεχ’ ἡδονῆς λιπεῖν]·
τὸ δυστυχὲς γὰρ ηὑγένει’ ἀμύνεται
τῆς δυσγενείας μᾶλλον· ἡμεῖς γὰρ κακῶν
ἐς τοὔσχατον πεσόντες ηὕρομεν φίλους
καὶ ξυγγενεῖς τούσδ’, οἳ τοσῆσδ’ οἰκουμένης
Ἑλληνίδος γῆς τῶνδε προύστησαν μόνοι.
δότ’, ὦ τέκν’, αὐτοῖς χεῖρα δεξιάν, δότε,
ὑμεῖς τε παισί, καὶ πέλας προσέλθετε.
ὦ παῖδες, ἐς μὲν πεῖραν ἤλθομεν φίλων·
ἢν δ’ οὖν ποθ’ ὑμῖν νόστος ἐς πάτραν φανῆι
καὶ δώματ’ οἰκήσητε καὶ τιμὰς πατρὸς
⟨⟩
σωτῆρας αἰεὶ καὶ φίλους νομίζετε,
καὶ μήποτ’ ἐς γῆν ἐχθρὸν αἴρεσθαι δόρυ
μέμνησθέ μοι τήνδ’, ἀλλὰ φιλτάτην πόλιν
πασῶν νομίζετ’. ἄξιοι δ’ ὑμῖν σέβειν
οἳ γῆν τοσήνδε καὶ Πελασγικὸν λεὼν
ἡμῶν ἀπηλλάξαντο πολεμίους ἔχειν,
πτωχοὺς ἀλήτας εἰσορῶντες ἀλλ’ ὅμως
[οὐκ ἐξέδωκαν οὐδ’ ἀπήλασαν χθονός].
ἐγὼ δὲ καὶ ζῶν καὶ θανών, ὅταν θάνω,
πολλῶι ς’ ἐπαίνωι Θησέως, ὦ τᾶν, πέλας
ὑψηλὸν ἀρῶ καὶ λέγων τάδ’ εὐφρανῶ,
ὡς εὖ τ’ ἐδέξω καὶ τέκνοισιν ἤρκεσας
τοῖς Ἡρακλείοις, εὐγενὴς δ’ ἀν’ Ἑλλάδα
σώιζεις πατρώιαν δόξαν, ἐξ ἐσθλῶν δὲ φὺς
οὐδὲν κακίων τυγχάνεις γεγὼς πατρός,
παύρων μετ’ ἄλλων· ἕνα γὰρ ἐν πολλοῖς ἴσως
εὕροις ἂν ὅστις ἐστὶ μὴ χείρων πατρός.
Χο. ἀεί ποθ’ ἥδε γαῖα τοῖς ἀμηχάνοις
σὺν τῶι δικαίωι βούλεται προσωφελεῖν.
τοιγὰρ πόνους δὴ μυρίους ὑπὲρ φίλων

Eulogikon public reading copy · View original HTML at eulogikon.org

ἤνεγκε καὶ νῦν τόνδ’ ἀγῶν’ ὁρῶ πέλας.
Δη. σοί τ’ εὖ λέλεκται καὶ τὰ τῶνδ’ αὐχῶ, γέρον,
τοιαῦτ’ ἔσεσθαι· μνημονεύσεται χάρις.
κἀγὼ μὲν ἀστῶν σύλλογον ποιήσομαι,
τάξω δ’ ὅπως ἂν τὸν Μυκηναίων στρατὸν
πολλῆι δέχωμαι χειρί· πρῶτα μὲν σκοποὺς
πέμψω πρὸς αὐτόν, μὴ λάθηι με προσπεσών·
ταχὺς γὰρ Ἄργει πᾶς ἀνὴρ βοηδρόμος·
μάντεις τ’ ἀθροίσας θύσομαι. σὺ δ’ ἐς δόμους
σὺν παισὶ χώρει, Ζηνὸς ἐσχάραν λιπών.
εἰσὶν γὰρ οἵ σου, κἂν ἐγὼ θυραῖος ὦ,
μέριμναν ἕξους’. ἀλλ’ ἴθ’ ἐς δόμους, γέρον.
Ιο. οὐκ ἂν λίποιμι βωμόν, εὐξόμεσθα δὲ
ἱκέται μένοντες ἐνθάδ’ εὖ πρᾶξαι πόλιν.
ὅταν δ’ ἀγῶνος τοῦδ’ ἀπαλλαχθῆις καλῶς,
ἴμεν πρὸς οἴκους. θεοῖσι δ’ οὐ κακίοσιν
χρώμεσθα συμμάχοισιν Ἀργείων, ἄναξ·
τῶν μὲν γὰρ Ἥρα προστατεῖ, Διὸς δάμαρ, ἡμῶν δ’ Ἀθάνα. φημὶ δ’ εἰς εὐπραξίαν
καὶ τοῦθ’ ὑπάρχειν, θεῶν ἀμεινόνων τυχεῖν·
νικωμένη γὰρ Παλλὰς οὐκ ἀνέξεται.
Χο. εἰ σὺ μέγ’ αὐχεῖς, ἕτεροι
σοῦ πλέον οὐ μέλονται,
ξεῖν’ 〈ἀπ’〉 Ἀργόθεν ἐλθών,
μεγαληγορίαισι δ’ ἐμὰς φρένας οὐ φοβήσεις.
μήπω ταῖς μεγάλαισιν οὕ-
τω καὶ καλλιχόροις Ἀθά-
ναις εἴη. σὺ δ’ ἄφρων ὅ τ’ Ἄρ-
γει Σθενέλου τύραννος·
ὃς πόλιν ἐλθὼν ἑτέραν
οὐδὲν ἐλάσσον’ Ἄργους
θεῶν ἱκτῆρας ἀλάτας
καὶ ἐμᾶς χθονὸς ἀντομένους ξένος ὢν βιαίως
ἕλκεις, οὐ βασιλεῦσιν εἴ-
ξας, οὐκ ἄλλο δίκαιον εἰ-
πών· ποῦ ταῦτα καλῶς ἂν εἴ-
η παρά γ’ εὖ φρονοῦσιν;
εἰρήνα μὲν ἔμοιγ’ ἀρέ-
σκει· σοὶ δ’, ὦ κακόφρων ἄναξ,

Eulogikon public reading copy · View original HTML at eulogikon.org

λέγω, εἰ πόλιν ἥξεις,
370.5 οὐχ οὕτως ἃ δοκεῖς κυρή-
375.1 σεις· οὐ σοὶ μόνωι ἔγχος οὐδ’
375.2 ἰτέα κατάχαλκός ἐστιν.
375.3 ἀλλ’, ὦ πολέμων ἐρα-
375.4 στά, μή μοι δορὶ συνταρά-
375.5 ξῃς τὰν εὖ χαρίτων ἔχου-
380.1 σαν πόλιν, ἀλλ’ ἀνάσχου.
380.2 Ιο. ὦ παῖ, τί μοι σύννοιαν ὄμμασιν φέρων
380.3 ἥκεις; νέον τι πολεμίων λέξεις πέρι;
380.4 μέλλουσιν ἢ πάρεισιν ἤ τί πυνθάνηι;
380.5 οὐ γάρ τι μὴ ψεύσηις γε κήρυκος λόγους·
385.1 ὁ γὰρ στρατηγὸς εὐτυχὴς τὰ πρόσθεν ὢν
385.2 εἶσιν, σάφ’ οἶδα, καὶ μάλ’ οὐ σμικρὸν φρονῶν
385.3 ἐς τὰς Ἀθήνας. ἀλλά τοι φρονημάτων
385.4 ὁ Ζεὺς κολαστὴς τῶν ἄγαν ὑπερφρόνων.
385.5 Δη. ἥκει στράτευμ’ Ἀργεῖον Εὐρυσθεύς τ’ ἄναξ·
390.1 ἐγώ νιν αὐτὸς εἶδον. ἄνδρα γὰρ χρεών,
390.2 ὅστις στρατηγεῖν φης’ ἐπίστασθαι καλῶς,
390.3 οὐκ ἀγγέλοισι τοὺς ἐναντίους ὁρᾶν.
390.4 πεδία μὲν οὖν γῆς ἐς τάδ’ οὐκ ἐφῆκέ πω
390.5 στρατόν, λεπαίαν δ’ ὀφρύην καθήμενος
395.1 σκοπεῖ (δόκησιν δὴ τόδ’ ἂν λέγοιμί σοι)
395.2 ποίαι προσάξει στρατόπεδον τὰ νῦν δορὸς
395.3 ἐν ἀσφαλεῖ τε τῆσδ’ ἱδρύσεται χθονός.
395.4 καὶ τἀμὰ μέντοι πάντ’ ἄραρ’ ἤδη καλῶς· πόλις τ’ ἐν ὅπλοις σφάγιά θ’ ἡτοιμασμένα ἕστηκεν οἷς χρὴ ταῦτα τέμνεσθαι θεῶν,
395.5 θυηπολεῖται δ’ ἄστυ μάντεων ὕπο.
403.1 χρησμῶν δ’ ἀοιδοὺς πάντας εἰς ἓν ἁλίσας
403.2 ἤλεγξα καὶ βέβηλα καὶ κεκρυμμένα
405.1 [λόγια παλαιὰ τῆιδε γῆι σωτήρια]·
405.2 καὶ τῶν μὲν ἄλλων διάφορ’ ἐστὶ θεσφάτοις
405.3 πόλλ’· ἓν δὲ πᾶσι γνῶμα ταὐτὸν ἐμπρέπει·
405.4 σφάξαι κελεύουσίν με παρθένον κόρηι
405.5 Δήμητρος, ἥτις ἐστὶ πατρὸς εὐγενοῦς,
402 τροπαῖά τ’ ἐχθρῶν καὶ πόλει σωτηρίαν.
410.1 ἐγὼ δ’ ἔχω μέν, ὡς ὁρᾶις, προθυμίαν
410.2 τοσήνδ’ ἐς ὑμᾶς· παῖδα δ’ οὔτ’ ἐμὴν κτενῶ
410.3 οὔτ’ ἄλλον ἀστῶν τῶν ἐμῶν ἀναγκάσω

Eulogikon public reading copy · View original HTML at eulogikon.org

ἄκονθ᾽· ἑκὼν δὲ τίς κακῶς οὕτω φρονεῖ,
ὅστις τὰ φίλτατ᾽ ἐκ χερῶν δώσει τέκνα;
καὶ νῦν πυκνὰς ἂν συστάσεις ἂν εἰσίδοις,
τῶν μὲν λεγόντων ὡς δίκαιος ἦ ξένοις
ἱκέταις ἀρήγειν, τῶν δὲ μωρίαν ἐμοῦ
κατηγορούντων· εἰ δὲ μὴ δράσω τόδε,
οἰκεῖος ἤδη πόλεμος ἐξαρτύεται.
ταῦτ᾽ οὖν ὅρα σὺ καὶ συνεξεύρισχ᾽ ὅπως
αὐτοί τε σωθήσεσθε καὶ πέδον τόδε,
κἀγὼ πολίταις μὴ διαβληθήσομαι.
οὐ γὰρ τυραννίδ᾽ ὥστε βαρβάρων ἔχω·
ἀλλ᾽, ἢν δίκαια δρῶ, δίκαια πείσομαι.
Χο. ἀλλ᾽ ἦ πρόθυμον οὖσαν οὐκ ἐᾶι θεὸς ξένοις ἀρήγειν τήνδε χρῄζουσιν πόλιν;
Ιο. ὦ τέκν᾽, ἔοιγμεν ναυτίλοισιν οἵτινες
χειμῶνος ἐκφυγόντες ἄγριον μένος
ἐς χεῖρα γῆι συνῆψαν, εἶτα χερσόθεν
πνοαῖσιν ἠλάθησαν ἐς πόντον πάλιν.
οὕτω δὲ χἠμεῖς τῆσδ᾽ ἀπωθούμεσθα γῆς
ἤδη πρὸς ἀκταῖς ὄντες ὡς σεσωμένοι.
οἴμοι· τί δῆτ᾽ ἔτερψας ὦ τάλαινά με
ἐλπὶς τότ᾽, οὐ μέλλουσα διατελεῖν χάριν;
συγγνωστὰ γάρ τοι καὶ τὰ τοῦδ᾽, εἰ μὴ θέλει
κτείνειν πολιτῶν παῖδας, αἰνέσαι δ᾽ ἔχω
καὶ τἀνθάδ᾽· εἰ θεοῖσι δὴ δοκεῖ τάδε
πράσσειν ἔμ᾽, οὔτοι σοί γ᾽ ἀπόλλυται χάρις.
ὦ παῖδες, ὑμῖν δ᾽ οὐκ ἔχω τί χρήσομαι.
ποῖ τρεψόμεσθα; τίς γὰρ ἄστεπτος θεῶν;
ποῖον δὲ γαίας ἕρκος οὐκ ἀφίγμεθα;
ὀλούμεθ᾽, ὦ τέκν᾽, ἐκδοθησόμεσθα δή.
κἀμοῦ μὲν οὐδὲν εἴ με χρὴ θανεῖν μέλει,
πλὴν εἴ τι τέρψω τοὺς ἐμοὺς ἐχθροὺς θανών·
ὑμᾶς δὲ κλαίω καὶ κατοικτίρω, τέκνα,
καὶ τὴν γεραιὰν μητέρ᾽ Ἀλκμήνην πατρός.
ὦ δυστάλαινα τοῦ μακροῦ βίου σέθεν,
τλήμων δὲ κἀγὼ πολλὰ μοχθήσας μάτην.
χρῆν χρῆν ἄρ᾽ ἡμᾶς ἀνδρὸς εἰς ἐχθροῦ χέρας πεσόντας αἰσχρῶς καὶ κακῶς λιπεῖν βίον.
ἀλλ᾽ οἶσθ᾽ ὅ μοι σύμπραξον· οὐχ ἅπασα γὰρ
πέφευγεν ἐλπὶς τῶνδέ μοι σωτηρίας.

Eulogikon public reading copy · View original HTML at eulogikon.org

ἔμ’ ἔκδος Ἀργείοισιν ἀντὶ τῶνδ’, ἄναξ,
καὶ μήτε κινδύνευε σωθήτω τέ μοι
τέκν’· οὐ φιλεῖν δεῖ τὴν ἐμὴν ψυχήν· ἴτω. μάλιστα δ’ Εὐρυσθεύς με βούλοιτ’ ἂν λαβὼν
τὸν Ἡράκλειον σύμμαχον καθυβρίσαι·
σκαιὸς γὰρ ἁνήρ. τοῖς σοφοῖς δ’ εὐκτὸν σοφῶι
ἔχθραν συνάπτειν, μὴ ἀμαθεῖ φρονήματι·
πολλῆς γὰρ αἰδοῦς καὶ δίκης τις ἂν τύχοι.
Χο. ὦ πρέσβυ, μή νυν τήνδ’ ἐπαιτιῶ πόλιν·
τάχ’ ἂν γὰρ ἡμῖν ψευδὲς ἀλλ’ ὅμως κακὸν
γένοιτ’ ὄνειδος ὡς ξένους προυδώκαμεν.
Δη. γενναῖα μὲν τάδ’ εἶπας ἀλλ’ ἀμήχανα.
οὐ σοῦ χατίζων δεῦρ’ ἄναξ στρατηλατεῖ·
τί γὰρ γέροντος ἀνδρὸς Εὐρυσθεῖ πλέον
θανόντος; ἀλλὰ τούσδε βούλεται κτανεῖν.
δεινὸν γὰρ ἐχθροῖς βλαστάνοντες εὐγενεῖς,
νεανίαι τε καὶ πατρὸς μεμνημένοι
λύμης· ἃ κεῖνον πάντα προσκοπεῖν χρεών.
ἀλλ’ εἴ τιν’ ἄλλην οἶσθα καιριωτέραν
βουλὴν ἑτοίμαζ’, ὡς ἔγωγ’ ἀμήχανος
χρησμῶν ἀκούσας εἰμὶ καὶ φόβου πλέως.
ΠΑΡΘΕΝΟΣ
ξένοι, θράσος μοι μηδὲν ἐξόδοις ἐμαῖς
προσθῆτε· πρῶτον γὰρ τόδ’ ἐξαιτήσομαι·
γυναικὶ γὰρ σιγή τε καὶ τὸ σωφρονεῖν
κάλλιστον εἴσω θ’ ἥσυχον μένειν δόμων.
τῶν σῶν δ’ ἀκούσας, Ἰόλεως, στεναγμάτων
ἐξῆλθον, οὐ ταχθεῖσα πρεσβεύειν γένους,
ἀλλ’, εἰμὶ γάρ πως πρόσφορος, μέλει δέ μοι
μάλιστ’ ἀδελφῶν τῶνδε κἀμαυτῆς πέρι,
θέλω πυθέσθαι μὴ ’πὶ τοῖς πάλαι κακοῖς
προσκείμενόν τι πῆμα σὴν δάκνει φρένα.
Ιο. ὦ παῖ, μάλιστα ς’ οὐ νεωστὶ δὴ τέκνων
τῶν Ἡρακλείων ἐνδίκως αἰνεῖν ἔχω.
ἡμῖν δὲ δόξας εὖ προχωρῆσαι δρόμος
πάλιν μεθέστηκ’ αὖθις ἐς τἀμήχανον·
χρησμῶν γὰρ ὠιδούς φησι σημαίνειν ὅδε
οὐ ταῦρον οὐδὲ μόσχον ἀλλὰ παρθένον
σφάξαι κόρηι Δήμητρος ἥτις εὐγενής,

εἰ χρὴ μὲν ἡμᾶς, χρὴ δὲ τήνδ’ εἶναι πόλιν.
ταῦτ’ οὖν ἀμηχανοῦμεν· οὔτε γὰρ τέκνα
σφάξειν ὅδ’ αὑτοῦ φησιν οὔτ’ ἄλλου τινός.
κἀμοὶ λέγει μὲν οὐ σαφῶς, λέγει δέ πως,
εἰ μή τι τούτων ἐξαμηχανήσομεν,
ἡμᾶς μὲν ἄλλην γαῖαν εὑρίσκειν τινά,
αὐτὸς δὲ σῶσαι τήνδε βούλεσθαι χθόνα.
Πα. ἐν τῶιδε κἀχόμεσθα σωθῆναι λόγωι;
Ιο. ἐν τῶιδε, τἄλλα γ’ εὐτυχῶς πεπραγότες. Πα. μή νυν τρέσηις ἔτ’ ἐχθρὸν Ἀργείων δόρυ·
ἐγὼ γὰρ αὐτὴ πρὶν κελευσθῆναι, γέρον,
θνήισκειν ἑτοίμη καὶ παρίστασθαι σφαγῆι.
τί φήσομεν γάρ, εἰ πόλις μὲν ἀξιοῖ
κίνδυνον ἡμῶν οὕνεκ’ αἴρεσθαι μέγαν,
αὐτοὶ δὲ προστιθέντες ἄλλοισιν πόνους,
παρόν σφε σῶσαι, φευξόμεσθα μὴ θανεῖν;
οὐ δῆτ’, ἐπεί τοι καὶ γέλωτος ἄξια,
στένειν μὲν ἱκέτας δαιμόνων καθημένους,
πατρὸς δ’ ἐκείνου φύντας οὗ πεφύκαμεν
κακοὺς ὁρᾶσθαι· ποῦ τάδ’ ἐν χρηστοῖς πρέπει;
κάλλιον, οἶμαι, τῆσδ’—ὃ μὴ τύχοι ποτέ—
πόλεως ἁλούσης χεῖρας εἰς ἐχθρῶν πεσεῖν κἄπειτ’ ἄτιμα πατρὸς οὖσαν εὐγενοῦς
παθοῦσαν Ἅιδην μηδὲν ἧσσον εἰσιδεῖν.
ἀλλ’ ἐκπεσοῦσα τῆσδ’ ἀλητεύσω χθονός;
κοὐκ αἰσχυνοῦμαι δῆτ’, ἐὰν δή τις λέγηι
Τί δεῦρ’ ἀφίκεσθ’ ἱκεσίοισι σὺν κλάδοις
αὐτοὶ φιλοψυχοῦντες; ἔξιτε χθονός·
κακοῖς γὰρ ἡμεῖς οὐ προσωφελήσομεν.
ἀλλ’ οὐδὲ μέντοι, τῶνδε μὲν τεθνηκότων,
αὐτὴ δὲ σωθεῖς’, ἐλπίδ’ εὖ πράξειν ἔχω·
πολλοὶ γὰρ ἤδη τῆιδε προύδοσαν φίλους.
τίς γὰρ κόρην ἔρημον ἢ δάμαρτ’ ἔχειν
ἢ παιδοποιεῖν ἐξ ἐμοῦ βουλήσεται;
οὔκουν θανεῖν ἄμεινον ἢ τούτων τυχεῖν
ἀναξίαν; ἄλληι δὲ κἂν πρέποι τινὶ
μᾶλλον τάδ’, ἥτις μὴ ’πίσημος ὡς ἐγώ.
ἡγεῖσθ’ ὅπου δεῖ σῶμα κατθανεῖν τόδε
καὶ στεμματοῦτε καὶ κατάρχεσθ’ εἰ δοκεῖ·
νικᾶτε δ’ ἐχθρούς· ἥδε γὰρ ψυχὴ πάρα

Eulogikon public reading copy · View original HTML at eulogikon.org

ἑκοῦσα κοὐκ ἄκουσα, κἀξαγγέλλομαι
530.3 θνῄσκειν ἀδελφῶν τῶνδε κἀμαυτῆς ὕπερ.
530.4 εὕρημα γάρ τοι μὴ φιλοψυχοῦσ’ ἐγὼ
530.5 κάλλιστον ηὕρηκ’, εὐκλεῶς λιπεῖν βίον.
535.1 Χο. φεῦ φεῦ, τί λέξω παρθένου μέγαν λόγον
535.2 κλύων, ἀδελφῶν ἣ πάρος θέλει θανεῖν;
535.3 τούτων τίς ἂν λέξειε γενναίους λόγους
535.4 μᾶλλον, τίς ἂν δράσειεν ἀνθρώπων ἔτι;
535.5 Ιο. ὦ τέκνον, οὐκ ἔστ’ ἄλλοθεν τὸ σὸν κάρα
540.1 ἀλλ’ ἐξ ἐκείνου· σπέρμα τῆς θείας φρενὸς
540.2 πέφυκας Ἡράκλειον· οὐδ’ αἰσχύνομαι
540.3 τοῖς σοῖς λόγοισι, τῆι τύχηι δ’ ἀλγύνομαι.
540.4 ἀλλ’ ἧι γένοιτ’ ἂν ἐνδικωτέρως φράσω· πάσας ἀδελφὰς τῆσδε δεῦρο χρὴ καλεῖν,
545.1 κᾆιθ’ ἡ λαχοῦσα θνῃσκέτω γένους ὕπερ·
545.2 σὲ δ’ οὐ δίκαιον κατθανεῖν ἄνευ πάλου.
545.3 Πα. οὐκ ἂν θάνοιμι τῆι τύχηι λαχοῦσ’ ἐγώ·
545.4 χάρις γὰρ οὐ πρόσεστι· μὴ λέξῃς, γέρον.
545.5 ἀλλ’, εἰ μὲν ἐνδέχεσθε καὶ βούλεσθέ μοι χρῆσθαι προθύμωι, τὴν ἐμὴν ψυχὴν ἐγὼ
545.6 δίδωμ’ ἑκοῦσα τοῖσδ’, ἀναγκασθεῖσα δ’ οὔ.
545.7 Ιο. φεῦ·
545.8 ὅδ’ αὖ λόγος σοι τοῦ πρὶν εὐγενέστερος,
545.9 κἀκεῖνος ἦν ἄριστος· ἀλλ’ ὑπερφέρεις
555.1 τόλμηι τε τόλμαν καὶ λόγωι χρηστῶι λόγον.
555.2 οὐ μὴν κελεύω γ’ οὐδ’ ἀπεννέπω, τέκνον,
555.3 θνῄσκειν ς’· ἀδελφοὺς 〈δ’〉 ὠφελεῖς θανοῦσα σούς.
555.4 Πα. σοφῶς κελεύεις· μὴ τρέσῃς μιάσματος
555.5 τοὐμοῦ μετασχεῖν, ἀλλ’ ἐλευθέρως θάνω,
562.1 ἐπεὶ σφαγῆς γε πρὸς τὸ δεινὸν εἶμ’ ἐγώ,
562.2 εἴπερ πέφυκα πατρὸς οὗπερ εὔχομαι.
560.1 ἕπου δέ, πρέσβυ· σῆι γὰρ ἐνθανεῖν χερὶ
560.2 θέλω, πέπλοις δὲ σῶμ’ ἐμὸν κρύψον παρών.
564 Ιο. οὐκ ἂν δυναίμην σῶι παρεστάναι μόρωι.
565.1 Πα. σὺ δ’ ἀλλὰ τοῦδε χρῆιζε, μή μ’ ἐν ἀρσένων
565.2 ἀλλ’ ἐν γυναικῶν χερσὶν ἐκπνεῦσαι βίον.
565.3 Δη. ἔσται τάδ’, ὦ τάλαινα παρθένων, ἐπεὶ
565.4 κἀμοὶ τόδ’ αἰσχρόν, μή σε κοσμεῖσθαι καλῶς,
565.5 πολλῶν ἕκατι, τῆς τε σῆς εὐψυχίας
570.1 καὶ τοῦ δικαίου. τλημονεστάτην δέ σε
570.2

Eulogikon public reading copy · View original HTML at eulogikon.org

πασῶν γυναικῶν εἶδον ὀφθαλμοῖς ἐγώ.
ἀλλ’, εἴ τι βούληι, τούσδε τὸν γέροντά τε χώρει προσειποῦσ’ ὑστάτοις προσφθέγμασιν.
Πα. ὦ χαῖρε, πρέσβυ, χαῖρε καὶ δίδασκέ μοι
τοιούσδε τούσδε παῖδας, ἐς τὸ πᾶν σοφούς,
ὥσπερ σύ, μηδὲν μᾶλλον· ἀρκέσουσι γάρ.
πειρῶ δὲ σῶσαι μὴ θανεῖν, πρόθυμος ὤν·
σοὶ παῖδές ἐσμεν, σαῖν χεροῖν τεθράμμεθα·
ὁρᾶις δὲ κἀμὲ τὴν ἐμὴν ὥραν γάμου
διδοῦσαν, ἀντὶ τῶνδε κατθανουμένην.
ὑμεῖς τ’, ἀδελφῶν ἡ παροῦσ’ ὁμιλία,
εὐδαιμονοῖτε καὶ γένοιθ’ ὑμῖν ὅσων
ἡμὴ πάροιθε καρδία σφαλήσεται.
καὶ τὸν γέροντα τήν τ’ ἔσω γραῖαν δόμων
τιμᾶτε πατρὸς μητέρ’ Ἀλκμήνην ἐμοῦ
ξένους τε τούσδε. κἂν ἀπαλλαγὴ πόνων
καὶ νόστος ὑμῖν εὑρεθῆι ποτ’ ἐκ θεῶν,
μέμνησθε τὴν σώτειραν ὡς θάψαι χρεών·
κάλλιστά τοι δίκαιον· οὐ γὰρ ἐνδεὴς
ὑμῖν παρέστην ἀλλὰ προύθανον γένους.
τάδ’ ἀντὶ παίδων ἐστί μοι κειμήλια
καὶ παρθενείας, εἴ τι δὴ κατὰ χθονός.
εἴη γε μέντοι μηδέν· εἰ γὰρ ἕξομεν
κἀκεῖ μερίμνας οἱ θανούμενοι βροτῶν,
οὐκ οἶδ’ ὅποι τις τρέψεται· τὸ γὰρ θανεῖν
κακῶν μέγιστον φάρμακον νομίζεται.
Ιο. ἀλλ’, ὦ μέγιστον ἐκπρέπους’ εὐψυχίαι,
πασῶν γυναικῶν, ἴσθι, τιμιωτάτη
καὶ ζῶς’ ὑφ’ ἡμῶν καὶ θανοῦς’ ἔσηι πολύ. καὶ χαῖρε· δυσφημεῖν γὰρ ἅζομαι θεὰν
ἧι σὸν κατῆρκται σῶμα, Δήμητρος κόρην.
ὦ παῖδες, οἰχόμεσθα· λύεται μέλη λύπηι· λάβεσθε κἀς ἕδραν μ’ ἐρείσατε
αὐτοῦ πέπλοισι τοῖσδε κρύψαντες, τέκνα.
ὡς οὔτε τούτοις ἥδομαι πεπραγμένοις
χρησμοῦ τε μὴ κρανθέντος οὐ βιώσιμον·
μείζων γὰρ ἄτη· συμφορὰ δὲ καὶ τάδε.
Χο. οὔτινά φημι θεῶν ἄτερ ὄλβιον, οὐ βαρύποτμον,
ἄνδρα γενέσθαι·
οὐδὲ τὸν αὐτὸν ἀεὶ ’μβεβάναι δόμον
εὐτυχίαι· παρὰ δ’ ἄλλαν ἄλλα

Eulogikon public reading copy · View original HTML at eulogikon.org

μοῖρα διώκει.
τὸν μὲν ἀφ’ ὑψηλῶν βραχὺν ᾤκισε,
τὸν δ’ ἀλήταν εὐδαίμονα τεύχει.
μόρσιμα δ’ οὔτι φυγεῖν θέμις, οὐ σοφί-
αι τις ἀπώσεται, ἀλλὰ μάταν ὁ πρό-
θυμος ἀεὶ πόνον ἕξει.
ἀλλὰ σὺ μὴ προπεσὼν τὰ θεῶν φέρε μηδ’
ὑπεράλγει
φροντίδα λύπαι·
εὐδόκιμον γὰρ ἔχει θανάτου μέρος
ἁ μελέα πρό τ’ ἀδελφῶν καὶ γᾶς,
οὐδ’ ἀκλεής νιν
δόξα πρὸς ἀνθρώπων ὑποδέξεται·
ἁ δ’ ἀρετὰ βαίνει διὰ μόχθων.
ἄξια μὲν πατρός, ἄξια δ’ εὐγενί-
ας τάδε γίγνεται· εἰ δὲ σέβεις θανάτους ἀγαθῶν, μετέχω σοι.

ΘΕΡΑΠΩΝ

ὦ τέκνα, χαίρετ’· Ἰόλεως δὲ ποῦ γέρων
μήτηρ τε πατρὸς τῆσδ’ ἕδρας ἀποστατεῖ;
Ιο. πάρεσμεν, οἵα δή γ’ ἐμοῦ παρουσία.
Θε. τί χρῆμα κεῖσαι καὶ κατηφὲς ὄμμ’ ἔχεις;
Ιο. φροντίς τις ἦλθ’ οἰκεῖος, ἧι συνειχόμην.
Θε. ἔπαιρέ νυν σεαυτόν, ὄρθωσον κάρα.
Ιο. γέροντές ἐσμεν κοὐδαμῶς ἐρρώμεθα.
Θε. ἥκω γε μέντοι χάρμα σοι φέρων μέγα.
Ιο. τίς δ’ εἶ σύ; ποῦ σοι συντυχὼν ἀμνημονῶ;
Θε. Ὕλλου πενέστης· οὔ με γιγνώσκεις ὁρῶν;
Ιο. ὦ φίλταθ’, ἥκεις ἆρα σωτὴρ νῷιν βλάβης;
Θε. μάλιστα· καὶ πρός γ’ εὐτυχεῖς τὰ νῦν τάδε.
Ιο. ὦ μῆτερ ἐσθλοῦ παιδός, Ἀλκμήνην λέγω,
ἔξελθ’, ἄκουσον τοῦδε φιλτάτους λόγους.
πάλαι γὰρ ὠδίνουσα τῶν ἀφιγμένων
ψυχὴν ἐτήκου νόστος εἰ γενήσεται.

ΑΛΚΜΗΝΗ

τί χρῆμ’ ἀυτῆς πᾶν τόδ’ ἐπλήσθη στέγος,
Ἰόλαε; μῶν τίς σ’ αὖ βιάζεται παρὼν
κῆρυξ ἀπ’ Ἄργους; ἀσθενὴς μὲν ἥ γ’ ἐμὴ
ῥώμη, τοσόνδε δ’ εἰδέναι σε χρή, ξένε· οὐκ ἔστ’ ἄγειν σε τούσδ’ ἐμοῦ ζώσης ποτέ.

Eulogikon public reading copy · View original HTML at eulogikon.org

ἦ τἄρ’ ἐκείνου μὴ νομιζοίμην ἐγὼ
646.6 μήτηρ ἔτ’· εἰ δὲ τῶνδε προσθίξηι χερί,
646.7 δυοῖν γερόντοιν οὐ καλῶς ἀγωνιῆι.
646.8 Ιο. θάρσει, γεραιά, μὴ τρέσηις· οὐκ Ἀργόθεν
655.1 κῆρυξ ἀφῖκται πολεμίους λόγους ἔχων.
655.2 Αλ. τί γὰρ βοὴν ἔστησας ἄγγελον φόβου;
655.3 Ιο. σὺ πρόσθε ναοῦ τοῦδ’ ὅπως βαίης πέλας.
655.4 Αλ. οὐκ ἴσμεν ἡμεῖς ταῦτα· τίς γάρ ἐσθ’ ὅδε;
655.5 Ιο. ἥκοντα παῖδα παιδὸς ἀγγέλλει σέθεν.
660.1 Αλ. ὦ χαῖρε καὶ σὺ τοῖσδε τοῖς ἀγγέλμασιν.
660.2 ἀτὰρ τί χώραι τῆιδε προσβαλὼν πόδα
660.3 ποῦ νῦν ἄπεστι; τίς νιν εἶργε συμφορὰ
660.4 σὺν σοὶ φανέντα δεῦρ’ ἐμὴν τέρψαι φρένα;
660.5 Θε. στρατὸν καθίζει τάσσεταί θ’ ὃν ἦλθ’ ἔχων.
665.1 Αλ. τοῦδ’ οὐκέθ’ ἡμῖν τοῦ λόγου μέτεστι δή.
665.2 Ιο. μέτεστιν· ἡμῶν δ’ ἔργον ἱστορεῖν τάδε.
665.3 Θε. τί δῆτα βούληι τῶν πεπραγμένων μαθεῖν;
665.4 Ιο. πόσον τι πλῆθος συμμάχων πάρεστ’ ἔχων;
665.5 Θε. πολλούς· ἀριθμὸν δ’ ἄλλον οὐκ ἔχω φράσαι.
670.1 Ιο. ἴσασιν, οἶμαι, ταῦτ’ Ἀθηναίων πρόμοι.
670.2 Θε. ἴσασι, καὶ δὴ λαιὸν ἕστηκεν κέρας.
670.3 Ιο. ἤδη γὰρ ὡς ἐς ἔργον ὥπλισται στρατός;
670.4 Θε. καὶ δὴ παρῆκται σφάγια τάξεων ἕκας.
670.5 Ιο. πόσον τι δ’ ἔστ’ ἄπωθεν Ἀργεῖον δόρυ;
675.1 Θε. ὥστ’ ἐξορᾶσθαι τὸν στρατηγὸν ἐμφανῶς.
675.2 Ιο. τί δρῶντα; μῶν τάσσοντα πολεμίων στίχας;
675.3 Θε. ἠικάζομεν ταῦτ’· οὐ γὰρ ἐξηκούομεν.
675.4 ἀλλ’ εἶμ’· ἐρήμους δεσπότας τοὐμὸν μέρος
675.5 οὐκ ἂν θέλοιμι πολεμίοισι συμβαλεῖν.
680.1 Ιο. κἄγωγε σὺν σοί· ταὐτὰ γὰρ φροντίζομεν,
680.2 φίλοις παρόντες, ὡς ἔοιγμεν, ὠφελεῖν. Θε. ἥκιστα πρὸς σοῦ μῶρον ἦν εἰπεῖν ἔπος.
680.3 Ιο. καὶ μὴ μετασχεῖν γ’ ἀλκίμου μάχης φίλοις.
688.1 Θε. οὐκ ἔστιν, ὦ τᾶν, ἥ ποτ’ ἦν ῥώμη σέθεν.
688.2 Ιο. ἀλλ’ οὖν μαχοῦμαί γ’ ἀριθμὸν οὐκ ἐλάσσοσιν.
690 Θε. σμικρὸν τὸ σὸν σήκωμα προστίθης φίλοις.
687 Ιο. οὐδεὶς ἔμ’ ἐχθρῶν προσβλέπων ἀνέξεται.
684 Θε. οὐκ ἔστ’ ἐν ὄψει τραῦμα μὴ δρώσης χερός.
685.1 Ιο. τί δ’; οὐ θένοιμι κἂν ἐγὼ δι’ ἀσπίδος;
685.2

Eulogikon public reading copy · View original HTML at eulogikon.org

Θε. θένοις ἄν, ἀλλὰ πρόσθεν αὐτὸς ἂν πέσοις.
Ιο. μή τοί μ’ ἔρυκε δρᾶν παρεσκευασμένον.
Θε. δρᾶν μὲν σύ γ’ οὐχ οἷός τε, βούλεσθαι δ’ ἴσως.
Ιο. ὡς μὴ μενοῦντι τἄλλα σοι λέγειν πάρα.
Θε. πῶς οὖν ὁπλίτης τευχέων ἄτερ φανῆι;
Ιο. ἔστ’ ἐν δόμοισιν ἔνδον αἰχμάλωθ’ ὅπλα
τοῖσδ’, οἷσι χρησόμεσθα· κἀποδώσομεν
ζῶντες, θανόντας δ’ οὐκ ἀπαιτήσει θεός.
ἀλλ’ εἴσιθ’ εἴσω κἀπὸ πασσάλων ἑλὼν
ἔνεγχ’ ὁπλίτην κόσμον ὡς τάχιστά μοι. αἰσχρὸν γὰρ οἰκούρημα γίγνεται τόδε,
τοὺς μὲν μάχεσθαι, τοὺς δὲ δειλίαι μένειν.
Χο. λῆμα μὲν οὔπω στόρνυσι χρόνος
τὸ σόν, ἀλλ’ ἡβᾶι, σῶμα δὲ φροῦδον.
τί πονεῖς ἄλλως ἃ σὲ μὲν βλάψει,
σμικρὰ δ’ ὀνήσει πόλιν ἡμετέραν;
χρὴ γνωσιμαχεῖν σὴν ἡλικίαν,
τὰ δ’ ἀμήχαν’ ἐᾶν· οὐκ ἔστιν ὅπως ἥβην κτήσηι πάλιν αὖθις.
Αλ. τί χρῆμα μέλλεις σῶν φρενῶν οὐκ ἔνδον ὢν
λιπεῖν μ’ ἔρημον σὺν 〈τέκνου〉 τέκνοις ἐμοῖς;
Ιο. ἀνδρῶν γὰρ ἀλκή· σοὶ δὲ χρὴ τούτων μέλειν.
Αλ. τί δ’; ἢν θάνηις σύ, πῶς ἐγὼ σωθήσομαι;
Ιο. παιδὸς μελήσει παισὶ τοῖς λελειμμένοις.
Αλ. ἢν δ’ οὖν, ὃ μὴ γένοιτο, χρήσωνται τύχηι;
Ιο. οἴδ’ οὐ προδώσουσίν σε, μὴ τρέσηις, ξένοι.
Αλ. τοσόνδε γάρ τοι θάρσος, οὐδὲν ἄλλ’ ἔχω.
Ιο. καὶ Ζηνὶ τῶν σῶν, οἶδ’ ἐγώ, μέλει πόνων.
Αλ. φεῦ·
Ζεὺς ἐξ ἐμοῦ μὲν οὐκ ἀκούσεται κακῶς·
εἰ δ’ ἐστὶν ὅσιος αὐτὸς οἶδεν εἰς ἐμέ.
Θε. ὅπλων μὲν ἤδη τήνδ’ ὁρᾶις παντευχίαν,
φθάνοις δ’ ἂν οὐκ ἂν τοῖσδε σὸν κρύπτων δέμας·
ὡς ἐγγὺς ἁγὼν καὶ μάλιστ’ Ἄρης στυγεῖ
μέλλοντας· εἰ δὲ τευχέων φοβῆι βάρος,
νῦν μὲν πορεύου γυμνός, ἐν δὲ τάξεσιν
κόσμωι πυκάζου τῶιδ’· ἐγὼ δ’ οἴσω τέως.
Ιο. καλῶς ἔλεξας· ἀλλ’ ἐμοὶ πρόχειρ’ ἔχων
τεύχη κόμιζε, χειρὶ δ’ ἔνθες ὀξύην,
λαιόν τ’ ἔπαιρε πῆχυν, εὐθύνων πόδα.

Θε. ἦ παιδαγωγεῖν γὰρ τὸν ὁπλίτην χρεών;
Ιο. ὄρνιθος οὕνεκ’ ἀσφαλῶς πορευτέον.
Θε. εἴθ’ ἦσθα δυνατὸς δρᾶν ὅσον πρόθυμος εἶ.
Ιο. ἔπειγε· λειφθεὶς δεινὰ πείσομαι μάχης.
Θε. σύ τοι βραδύνεις, οὐκ ἐγώ, δοκῶν τι δρᾶν.
Ιο. οὔκουν ὁρᾶις μου κῶλον ὡς ἐπείγεται;
Θε. ὁρῶ δοκοῦντα μᾶλλον ἢ σπεύδοντά σε.
Ιο. οὐ ταῦτα λέξεις ἡνίκ’ ἂν λεύσσηις μ’ ἐκεῖ ...
Θε. τί δρῶντα; βουλοίμην δ’ ἂν εὐτυχοῦντά γε.
Ιο. δι’ ἀσπίδος θείνοντα πολεμίων τινά.
Θε. εἰ δή ποθ’ ἥξομέν γε· τοῦτο γὰρ φόβος.
Ιο. φεῦ·
εἴθ’, ὦ βραχίων, οἷον ἡβήσαντά σε
μεμνήμεθ’ ἡμεῖς, ἡνίκα ξὺν Ἡρακλεῖ
Σπάρτην ἐπόρθεις, σύμμαχος γένοιό μοι
τοιοῦτος· οἵαν ἂν τροπὴν Εὐρυσθέως
θείμην· ἐπεί τοι καὶ κακὸς μένειν δόρυ.
ἔστιν δ’ ἐν ὄλβωι καὶ τόδ’ οὐκ ὀρθῶς ἔχον,
εὐψυχίας δόκησις· οἰόμεσθα γὰρ
τὸν εὐτυχοῦντα πάντ’ ἐπίστασθαι καλῶς.
Χο. Γᾶ καὶ παννύχιος σελά-
να καὶ λαμπρόταται θεοῦ φαεσιμβρότου αὐγαί,
ἀγγελίαν μοι ἐνέγκαι,
ἰαχήσατε δ’ οὐρανῶι
καὶ παρὰ θρόνον ἀρχέταν
γλαυκᾶς τ’ ἐν Ἀθάνας·
μέλλω τᾶς πατριώτιδος
γᾶς, μέλλω καὶ ὑπὲρ δόμων
ἱκέτας ὑποδεχθεὶς κίνδυνον πολιῶι τεμεῖν σιδάρωι.
δεινὸν μὲν πόλιν ὡς Μυκή-
νας εὐδαίμονα καὶ δορὸς
πολυαίνετον ἀλκᾶι
μῆνιν ἐμᾶι χθονὶ κεύθειν·
κακὸν δ’, ὦ πόλις, εἰ ξένους
ἱκτῆρας παραδώσομεν
κελεύσμασιν Ἄργους.
Ζεύς μοι σύμμαχος, οὐ φοβοῦ-
μαι, Ζεύς μοι χάριν ἐνδίκως

Eulogikon public reading copy · View original HTML at eulogikon.org

ἔχει· οὔποτε θνατῶν
ἥσσους 〈δαίμονεσ〉 ἔκ γ’ ἐμοῦ φανοῦνται.
ἀλλ’, ὦ πότνια, σὸν γὰρ οὖ-
δας γᾶς καὶ πόλις, ἇς σὺ μά-
τηρ δέσποινά τε καὶ φύλαξ,
πόρευσον ἄλλαι τὸν οὐ δικαίως
τᾶιδ’ ἐπάγοντα δορυσσοῦν
στρατὸν Ἀργόθεν· οὐ γὰρ ἐμᾶι γ’ ἀρετᾶι
δίκαιός εἰμ’ ἐκπεσεῖν μελάθρων.
ἐπεί σοι πολύθυτος ἀεὶ
τιμὰ κραίνεται οὐδὲ λά-
θει μηνῶν φθινὰς ἁμέρα
νέων τ’ ἀοιδαὶ χορῶν τε μολπαί.
ἀνεμόεντι δ’ ἐπ’ ὄχθωι
ὀλολύγματα παννυχίοις ὑπὸ παρθένων ἰαχεῖ ποδῶν κρότοισιν.
ΑΓΓΕΛΟΣ
δέσποινα, μύθους σοί τε συντομωτάτους
κλύειν ἐμοί τε τῶιδε καλλίστους φέρω·
νικῶμεν ἐχθροὺς καὶ τροπαῖ’ ἱδρύεται
παντευχίαν ἔχοντα πολεμίων σέθεν.
Αλ. ὦ φίλταθ’, ἥδε ς’ ἡμέρα διήλασεν·
ἠλευθέρωσαι τοῖσδε τοῖς ἀγγέλμασιν.
μιᾶς δ’ ἔμ’ οὔπω συμφορᾶς ἐλευθεροῖς·
φόβος γὰρ εἴ μοι ζῶσιν οὓς ἐγὼ θέλω.
Αγ. ζῶσιν, μέγιστόν γ’ εὐκλεεῖς κατὰ στρατόν.
Αλ. ὁ μὲν γέρων οὐκ ἔστιν ’Ιόλεως ὅδε;
Αγ. μάλιστα, πράξας γ’ ἐκ θεῶν κάλλιστα δή.
Αλ. τί δ’ ἔστι; μῶν τι κεδνὸν ἠγωνίζετο;
Αγ. νέος μεθέστηκ’ ἐκ γέροντος αὖθις αὖ.
Αλ. θαυμάστ’ ἔλεξας· ἀλλά ς’ εὐτυχῆ φίλων
μάχης ἀγῶνα πρῶτον ἀγγεῖλαι θέλω.
Αγ. εἷς μου λόγος σοι πάντα σημανεῖ τάδε. ἐπεὶ γὰρ ἀλλήλοισιν ὁπλίτην στρατὸν
κατὰ στόμ’ ἐκτείνοντες ἀντετάξαμεν,
ἐκβὰς τεθρίππων Ὕλλος ἁρμάτων πόδα
ἔστη μέσοισιν ἐν μεταιχμίοις δορός.
κἄπειτ’ ἔλεξεν· Ὦ στρατήγ’ ὃς Ἀργόθεν
ἥκεις, τί τήνδε γαῖαν οὐκ εἰάσαμεν
〈〉

〈〉

καὶ τὰς Μυκήνας οὐδὲν ἐργάσηι κακὸν
ἀνδρὸς στερήσας· ἀλλ’ ἐμοὶ μόνος μόνωι
μάχην συνάψας, ἢ κτανὼν ἄγου λαβὼν
τοὺς Ἡρακλείους παῖδας ἢ θανὼν ἐμοὶ
τιμὰς πατρώιους καὶ δόμους ἔχειν ἄφες.
στρατὸς δ’ ἐπήινεσ’ ἔς τ’ ἀπαλλαγὰς πόνων
καλῶς λελέχθαι μῦθον ἔς τ’ εὐψυχίαν.
ὁ δ’ οὔτε τοὺς κλύοντας αἰδεσθεὶς λόγων
οὔτ’ αὐτὸς αὑτοῦ δειλίαν στρατηγὸς ὢν
ἐλθεῖν ἐτόλμησ’ ἐγγὺς ἀλκίμου δορός,
ἀλλ’ ἦν κάκιστος· εἶτα τοιοῦτος γεγὼς
τοὺς Ἡρακλείους ἦλθε δουλώσων γόνους;
Ὕλλος μὲν οὖν ἀπώιχετ’ ἐς τάξιν πάλιν·
μάντεις δ’, ἐπειδὴ μονομάχου δι’ ἀσπίδος
διαλλαγὰς ἔγνωσαν οὐ τελουμένας,
ἔσφαζον, οὐκ ἔμελλον, ἀλλ’ ἀφίεσαν
λαιμῶν βοείων εὐθὺς οὔριον φόνον.
οἱ δ’ ἅρματ’ εἰσέβαινον, οἱ δ’ ὑπ’ ἀσπίδων
πλευροῖς ἔχριμπτον πλεύρ’· Ἀθηναίων δ’ ἄναξ
στρατῶι παρήγγειλ’ οἷα χρὴ τὸν εὐγενῆ·
Ὦ ξυμπολῖται, τῆι τε βοσκούσηι χθονὶ
καὶ τῆι τεκούσηι νῦν τιν’ ἀρκέσαι χρεών.
ὁ δ’ αὖ τό τ’ Ἄργος μὴ καταισχῦναι θέλειν
καὶ τὰς Μυκήνας συμμάχους ἐλίσσετο.
ἐπεὶ δ’ ἐσήμην’ ὄρθιον Τυρσηνικῆι
σάλπιγγι καὶ συνῆψαν ἀλλήλοις μάχην,
πόσον τιν’ αὐχεῖς πάταγον ἀσπίδων βρέμειν,
πόσον τινὰ στεναγμὸν οἰμωγήν θ’ ὁμοῦ; τὰ πρῶτα μέν νυν πίτυλος Ἀργείου δορὸς
ἐρρήξαθ’ ἡμᾶς, εἶτ’ ἐχώρησαν πάλιν.
τὸ δεύτερον δὲ ποὺς ἐπαλλαχθεὶς ποδί,
ἀνὴρ δ’ ἐπ’ ἀνδρὶ στάς, ἐκαρτέρει μάχη·
πολλοὶ δ’ ἔπιπτον. ἦν δὲ τοῦ κελεύσματος
Ὦ τὰς Ἀθήνας—Ὦ τὸν Ἀργείων γύην
σπείροντες—οὐκ ἀρήξετ’ αἰσχύνην πόλει;
μόλις δὲ πάντα δρῶντες οὐκ ἄτερ πόνων
ἐτρεψάμεσθ’ Ἀργεῖον ἐς φυγὴν δόρυ.
κἀνταῦθ’ ὁ πρέσβυς Ὕλλον ἐξορμώμενον

Eulogikon public reading copy · View original HTML at eulogikon.org

ἰδών, ὀρέξας ἱκέτευσε δεξιὰν
Ἰόλαος ἐμβῆσαί νιν ἵππειον δίφρον.
λαβὼν δὲ χερσὶν ἡνίας Εὐρυσθέως
πώλοις ἐπεῖχε. τἀπὸ τοῦδ’ ἤδη κλύων
λέγοιμ’ ἂν ἄλλων, δεῦρό γ’ αὐτὸς εἰσιδών.
Παλληνίδος γὰρ σεμνὸν ἐκπερῶν πάγον δίας Ἀθάνας, ἅρμ’ ἰδὼν Εὐρυσθέως,
ἠράσαθ’ Ἥβηι Ζηνί θ’ ἡμέραν μίαν
νέος γενέσθαι κἀποτείσασθαι δίκην
ἐχθρούς. κλύειν δὴ θαύματος πάρεστί σοι·
δισσὼ γὰρ ἀστέρ’ ἱππικοῖς ἐπὶ ζυγοῖς
σταθέντ’ ἔκρυψαν ἅρμα λυγαίωι νέφει·
σὸν δὴ λέγουσι παῖδά γ’ οἱ σοφώτεροι
Ἥβην θ’· ὁ δ’ ὄρφνης ἐκ δυσαιθρίου νέων
βραχιόνων ἔδειξεν ἡβητὴν τύπον.
αἱρεῖ δ’ ὁ κλεινὸς Ἰόλεως Εὐρυσθέως
τέτρωρον ἅρμα πρὸς πέτραις Σκιρωνίσιν,
δεσμοῖς τε δήσας χεῖρας ἀκροθίνιον κάλλιστον ἥκει τὸν στρατηλάτην ἄγων
τὸν ὄλβιον πάροιθε. τῆι δὲ νῦν τύχηι
βροτοῖς ἅπασι λαμπρὰ κηρύσσει μαθεῖν,
τὸν εὐτυχεῖν δοκοῦντα μὴ ζηλοῦν πρὶν ἂν
θανόντ’ ἴδηι τις· ὡς ἐφήμεροι τύχαι.
Χο. ὦ Ζεῦ τροπαῖε, νῦν ἐμοὶ δεινοῦ φόβου
ἐλεύθερον πάρεστιν ἦμαρ εἰσιδεῖν.
Αλ. ὦ Ζεῦ, χρόνωι μὲν τἄμ’ ἐπεσκέψω κακά,
χάριν δ’ ὅμως σοι τῶν πεπραγμένων ἔχω·
καὶ παῖδα τὸν ἐμὸν πρόσθεν οὐ δοκοῦσ’ ἐγὼ
θεοῖς ὁμιλεῖν νῦν ἐπίσταμαι σαφῶς.
ὦ τέκνα, νῦν δὴ νῦν ἐλεύθεροι πόνων,
ἐλεύθεροι δὲ τοῦ κακῶς ὀλουμένου
Εὐρυσθέως ἔσεσθε καὶ πόλιν πατρὸς
ὄψεσθε, κλήρους δ’ ἐμβατεύσετε χθονὸς
καὶ θεοῖς πατρώιοις θύσεθ’, ὧν ἀπειργμένοι
ξένοι πλανήτην εἴχετ’ ἄθλιον βίον.
ἀτὰρ τί κεύθων Ἰόλεως σοφόν ποτε
Εὐρυσθέως ἐφείσαθ’ ὥστε μὴ κτανεῖν;
λέξον· παρ’ ἡμῖν μὲν γὰρ οὐ σοφὸν τόδε,
ἐχθροὺς λαβόντα μὴ ἀποτείσασθαι δίκην.
Αγ. τὸ σὸν προτιμῶν, ὥς νιν ὀφθαλμοῖς ἴδοις

Eulogikon public reading copy · View original HTML at eulogikon.org

κρατοῦντα καὶ σῆι δεσποτούμενον χερί.
οὐ μὴν ἑκόντα γ’ αὐτὸν ἀλλὰ πρὸς βίαν
ἔζευξ’ ἀνάγκηι· καὶ γὰρ οὐκ ἐβούλετο
ζῶν ἐς σὸν ἐλθεῖν ὄμμα καὶ δοῦναι δίκην.
ἀλλ’, ὦ γεραιά, χαῖρε καὶ μέμνησό μοι
ὃ πρῶτον εἶπας ἡνίκ’ ἠρχόμην λόγου,
ἐλευθερώσειν μ’· ἐν δὲ τοῖς τοιοῖσδε χρὴ ἀψευδὲς εἶναι τοῖσι γενναίοις στόμα.
Χο. ἐμοὶ χορὸς μὲν ἡδύς, εἰ λίγεια λω-
τοῦ χάρις ἐνὶ δαΐ·
ἡδεῖα δ’ εὔχαρις Ἀφροδί-
τα· τερπνὸν δέ τι καὶ φίλων
ἆρ’ εὐτυχίαν ἰδέσθαι
τῶν πάρος οὐ δοκούντων.
πολλὰ γὰρ τίκτει Μοῖρα τελεσσιδώτειρ’ Αἰών τε Χρόνου παῖς.
ἔχεις ὁδόν τιν’, ὦ πόλις, δίκαιον· οὐ
χρή ποτε τοῦδ’ ἀφέσθαι,
τιμᾶν θεούς· ὁ 〈δὲ〉 μή σε φά-
σκων ἐγγὺς μανιᾶν ἐλαύ-
νει, δεικνυμένων ἐλέγχων
τῶνδ’· ἐπίσημα γάρ τοι
θεὸς παραγγέλλει, τῶν ἀδίκων παραι-
ρῶν φρονήματος αἰεί.
ἔστιν ἐν οὐρανῶι βεβα-
κὼς ὁ σὸς γόνος, ὦ γεραι-
ά· φεύγω λόγον ὡς τὸν Ἅι-
δα δόμον κατέβα, πυρὸς
δεινᾶι φλογὶ σῶμα δαισθείς·
Ἥβας τ’ ἐρατὸν χροΐ-
ζει λέχος χρυσέαν κατ’ αὐλάν.
ὦ Ὑμέναιε, δισσοὺς παῖδας Διὸς ἠξίωσας.
συμφέρεται τὰ πολλὰ πολ-
λοῖς· καὶ γὰρ πατρὶ τῶνδ’ Ἀθά-
ναν λέγους’ ἐπίκουρον εἶ-
ναι, καὶ τούσδε θεᾶς πόλις
καὶ λαὸς ἔσωσε κείνας·
ἔσχεν δ’ ὕβριν ἀνδρὸς ὧι
θυμὸς ἦν πρὸ δίκας βίαιος.
μήποτ’ ἐμοὶ φρόνη-

Eulogikon public reading copy · View original HTML at eulogikon.org

μα ψυχά τ’ ἀκόρεστος εἴη.
Θε. δέσποιν’, ὁρᾶις μὲν ἀλλ’ ὅμως εἰρήσεται·
Εὐρυσθέα σοι τόνδ’ ἄγοντες ἥκομεν,
ἄελπτον ὄψιν τῶιδέ τ’ οὐχ ἧσσον τύχην·
οὐ γάρ ποτ’ ηὔχει χεῖρας ἵξεσθαι σέθεν,
ὅτ’ ἐκ Μυκηνῶν πολυπόνωι σὺν ἀσπίδι
ἔστειχε μείζω τῆς δίκης φρονῶν, πόλιν
πέρσων Ἀθάνας. ἀλλὰ τὴν ἐναντίαν
δαίμων ἔθηκε καὶ μετέστησεν τύχην.
Ὕλλος μὲν οὖν ὅ τ’ ἐσθλὸς Ἰόλεως βρέτας
Διὸς τροπαίου καλλίνικον ἵστασαν·
ἐμοὶ δὲ πρὸς σὲ τόνδ’ ἐπιστέλλους’ ἄγειν,
τέρψαι θέλοντες σὴν φρέν’· ἐκ γὰρ εὐτυχοῦς
ἥδιστον ἐχθρὸν ἄνδρα δυστυχοῦνθ’ ὁρᾶν.
Αλ. ὦ μῖσος, ἥκεις; εἷλέ ς’ ἡ Δίκη χρόνωι;
πρῶτον μὲν οὖν μοι δεῦρ’ ἐπίστρεψον κάρα
καὶ τλῆθι τοὺς σοὺς προσβλέπειν ἐναντίον
ἐχθρούς· κρατῆι γὰρ νῦν γε κοὐ κρατεῖς ἔτι.
ἐκεῖνος εἶ σύ, βούλομαι γὰρ εἰδέναι, ὃς πολλὰ μὲν τὸν ὄνθ’ ὅπου ’στὶ νῦν ἐμὸν
παῖδ’ ἀξιώσας, ὦ πανοῦργ’, ἐφυβρίσαι ὕδρας λέοντάς τ’ ἐξαπολλύναι λέγων
ἔπεμπες; ἄλλα δ’ οἷ’ ἐμηχανῶ κακὰ
σιγῶ· μακρὸς γὰρ μῦθος ἂν γένοιτό μοι.
τί γὰρ σὺ κεῖνον οὐκ ἔτλης καθυβρίσαι;
ὃς καὶ παρ’ Ἅιδην ζῶντά νιν κατήγαγες.
κοὐκ ἤρκεσέν σοι ταῦτα τολμῆσαι μόνον,
ἀλλ’ ἐξ ἁπάσης κἀμὲ καὶ τέκν’ Ἑλλάδος
ἤλαυνες ἱκέτας δαιμόνων καθημένους,
τοὺς μὲν γέροντας, τοὺς δὲ νηπίους ἔτι.
ἀλλ’ ηὗρες ἄνδρας καὶ πόλισμ’ ἐλεύθερον,
οἵ ς’ οὐκ ἔδεισαν. δεῖ σε κατθανεῖν κακῶς,
καὶ κερδανεῖς ἅπαντα· χρῆν γὰρ οὐχ ἅπαξ
θνήισκειν σε πολλὰ πήματ’ ἐξειργασμένον.
Θε. οὐκ ἔστ’ ἀνυστὸν τόνδε σοι κατακτανεῖν.
Αλ. ἄλλως ἄρ’ αὐτὸν αἰχμάλωτον εἵλομεν.
εἴργει δὲ δὴ τίς τόνδε μὴ θνήισκειν νόμος;
Θε. τοῖς τῆσδε χώρας προστάταισιν οὐ δοκεῖ.
Αλ. τί δὴ τόδ’; ἐχθροὺς τοισίδ’ οὐ καλὸν κτανεῖν;
Θε. οὐχ ὅντιν’ ἄν γε ζῶνθ’ ἕλωσιν ἐν μάχηι.

Eulogikon public reading copy · View original HTML at eulogikon.org

Αλ. καὶ ταῦτα δόξανθ’ Ὕλλος ἐξηνέσχετο;
Θε. χρῆν αὐτόν, οἶμαι, τῆιδ’ ἀπιστῆσαι χθονί.
Αλ. χρῆν τόνδε μὴ ζῆν μηδ’ ὁρᾶν φάος ἔτι.
Θε. τότ’ ἠδικήθη πρῶτον οὐ θανὼν ὅδε.
Αλ. οὔκουν ἔτ’ ἐστὶν ἐν καλῶι δοῦναι δίκην;
Θε. οὐκ ἔστι τοῦτον ὅστις ἂν κατακτάνοι. Αλ. ἔγωγε· καίτοι φημὶ κἄμ’ εἶναί τινα.
Θε. πολλὴν ἄρ’ ἕξεις μέμψιν, εἰ δράσεις τόδε.
Αλ. φιλῶ πόλιν τήνδ’· οὐδὲν ἀντιλεκτέον.
τοῦτον δ’, ἐπείπερ χεῖρας ἦλθεν εἰς ἐμάς,
οὐκ ἔστι θνητῶν ὅστις ἐξαιρήσεται.
πρὸς ταῦτα τὴν θρασεῖαν ὅστις ἂν θέληι
καὶ τὴν φρονοῦσαν μεῖζον ἢ γυναῖκα χρὴ
λέξει· τὸ δ’ ἔργον τοῦτ’ ἐμοὶ πεπράξεται.
Χο. δεινόν τι καὶ συγγνωστόν, ὦ γύναι, ς’ ἔχει
νεῖκος πρὸς ἄνδρα τόνδε, γιγνώσκω καλῶς.
ΕΥΡΥΣΘΕΥΣ
γύναι, σάφ’ ἴσθι μή με θωπεύσοντά σε
μηδ’ ἄλλο μηδὲν τῆς ἐμῆς ψυχῆς πέρι
λέξονθ’ ὅθεν χρὴ δειλίαν ὀφλεῖν τινα.
ἐγὼ δὲ νεῖκος οὐχ ἑκὼν τόδ’ ἠράμην·
ἤιδη γε σοὶ μὲν αὐτανέψιος γεγώς,
τῶι σῶι δὲ παιδὶ συγγενὴς Ἡρακλέει.
ἀλλ’ εἴτ’ ἔχρῃζον εἴτε μή—θεὸς γὰρ ἦν—
Ἥρα με κάμνειν τήνδ’ ἔθηκε τὴν νόσον.
ἐπεὶ δ’ ἐκείνωι δυσμένειαν ἠράμην
κἄγνων ἀγῶνα τόνδ’ ἀγωνιούμενος,
πολλῶν σοφιστὴς πημάτων ἐγιγνόμην
καὶ πόλλ’ ἔτικτον νυκτὶ συνθακῶν ἀεί,
ὅπως διώσας καὶ κατακτείνας ἐμοὺς
ἐχθροὺς τὸ λοιπὸν μὴ συνοικοίην φόβωι,
εἰδὼς μὲν οὐκ ἀριθμὸν ἀλλ’ ἐτητύμως
ἄνδρ’ ὄντα τὸν σὸν παῖδα· καὶ γὰρ ἐχθρὸς ὢν
ἀκούσεταί γ’ ἐσθλὰ χρηστὸς ὢν ἀνήρ. κείνου δ’ ἀπαλλαχθέντος οὐκ ἐχρῆν μ’ ἄρα,
μισούμενον πρὸς τῶνδε καὶ ξυνειδότα ἔχθραν πατρώιαν, πάντα κινῆσαι πέτρον
κτείνοντα κἀκβάλλοντα καὶ τεχνώμενον;
τοιαῦτα δρῶντι τἄμ’ ἐγίγνετ’ ἀσφαλῆ.
οὔκουν σύ γ’ ἀναλαβοῦσα τὰς ἐμὰς τύχας
ἐχθροῦ λέοντος δυσμενῆ βλαστήματα

Eulogikon public reading copy · View original HTML at eulogikon.org

ἤλαυνες ἂν κακοῖσιν ἀλλὰ σωφρόνως
εἴασας οἰκεῖν Ἄργος· οὔτιν’ ἂν πίθοις.
νῦν οὖν ἐπειδή μ’ οὐ διώλεσαν τότε
πρόθυμον ὄντα, τοῖσιν Ἑλλήνων νόμοις
οὐχ ἁγνός εἰμι τῶι κτανόντι κατθανών·
πόλις τ’ ἀφῆκε σωφρονοῦσα, τὸν θεὸν
μεῖζον τίουσα τῆς ἐμῆς ἔχθρας πολύ.
προσεῖπας, ἀντήκουσας· ἐντεῦθεν δὲ χρὴ
τὸν προστρόπαιον τόν τε γενναῖον καλεῖν.
οὕτω γε μέντοι τἄμ’ ἔχει· θανεῖν μὲν οὐ
χρήιζω, λιπὼν δ’ ἂν οὐδὲν ἀχθοίμην βίον.
Χο. παραινέσαι σοι σμικρόν, Ἀλκμήνη, θέλω,
τὸν ἄνδρ’ ἀφεῖναι τόνδ’, ἐπεὶ δοκεῖ πόλει.
Αλ. τί δ’ ἢν θάνηι τε καὶ πόλει πιθώμεθα;
Χο. τὰ λῶιστ’ ἂν εἴη· πῶς τάδ’ οὖν γενήσεται;
Αλ. ἐγὼ διδάξω ῥαιδίως· κτανοῦσα γὰρ
τόνδ’ εἶτα νεκρὸν τοῖς μετελθοῦσιν φίλων
δώσω· τὸ γὰρ σῶμ’ οὐκ ἀπιστήσω χθονί,
οὗτος δὲ δώσει τὴν δίκην θανὼν ἐμοί.
Ευ. κτεῖν’, οὐ παραιτοῦμαί σε· τήνδε δὲ πτόλιν,
ἐπεί μ’ ἀφῆκε καὶ κατηιδέσθη κτανεῖν,
χρησμῶι παλαιῶι Λοξίου δωρήσομαι,
ὃς ὠφελήσει μείζον’ ἢ δοκεῖ χρόνωι.
θανόντα γάρ με θάψεθ’ οὗ τὸ μόρσιμον,
δίας πάροιθε παρθένου Παλληνίδος·
καὶ σοὶ μὲν εὔνους καὶ πόλει σωτήριος
μέτοικος αἰεὶ κείσομαι κατὰ χθονός,
τοῖς τῶνδε δ’ ἐκγόνοισι πολεμιώτατος,
ὅταν μόλωσι δεῦρο σὺν πολλῆι χερὶ
χάριν προδόντες τήνδε· τοιούτων ξένων
προύστητε. πῶς οὖν ταῦτ’ ἐγὼ πεπυσμένος
δεῦρ’ ἦλθον ἀλλ’ οὐ χρησμὸν ἡζόμην θεοῦ;
Ἥραν νομίζων θεσφάτων κρείσσω πολὺ
κοὐκ ἂν προδοῦναί μ’. ἀλλὰ μήτε μοι χοὰς
μήθ’ αἷμ’ ἐάσητ’ εἰς ἐμὸν στάξαι τάφον.
κακὸν γὰρ αὐτοῖς νόστον ἀντὶ τῶνδ’ ἐγὼ
δώσω· διπλοῦν δὲ κέρδος ἕξετ’ ἐξ ἐμοῦ·
ὑμᾶς τ’ ὀνήσω τούσδε τε βλάψω θανών.

Αλ. τί δῆτα μέλλετ’, εἰ πόλει σωτηρίαν
1045.2 κατεργάσασθαι τοῖσί τ’ ἐξ ὑμῶν χρεών,
1045.3 κτείνειν τὸν ἄνδρα τόνδ’, ἀκούοντες τάδε;
1045.4 δείκνυσι γὰρ κέλευθον ἀσφαλεστάτην·
1045.5 ἐχθρὸς μὲν ἁνήρ, ὠφελεῖ δὲ κατθανών, κομίζετ’ αὐτόν, δμῶες, εἶτα χρὴ κυσὶν
1045.6 δοῦναι κτανόντας· μὴ γὰρ ἐλπίσῃς ὅπως
1045.7 αὖθις πατρῴας ζῶν ἔμ’ ἐκβαλεῖς χθονός.
post 1052 ⟨⟩
post 1052 ⟨⟩
post 1052 ⟨⟩
1053.1 Χο. ταῦτα δοκεῖ μοι. στείχετ’, ὀπαδοί.
1053.2 τὰ γὰρ ἐξ ἡμῶν
1055 καθαρῶς ἔσται βασιλεῦσιν.

Eulogikon public reading copy · View original HTML at eulogikon.org